

Arrest

nr. 194 747 van 9 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 oktober 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 maart 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, met name als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdane.

1.2 Op 9 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 21 september 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.03.2016 werd ingediend door:

Naam: D(...)

Voornamen: E(...) D(...)A(...)

Nationaliteit: Senegal

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...’

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-verklaring wettelijke samenwoning dd 10.03.2016: dit document toont niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand de aanvraag en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

-ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.

-verklaring op eer door derden i.v.m. de aangehaalde relatie van betrokkenen. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden kan deze verklaring niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie, of van een ononderbroken samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kennen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt eveneens niet dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minstens één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke kinderen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Schending van artikels 40 bis en 40 ter en 62 van de Wet van 1 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981, van de artikels 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel

Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing manifest stelt dat verzoeker niet aantoont dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met de Belgische partner;

Dat zij enerzijds stelt dat:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

En anderzijds :

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaring wettelijke samenwoning dd 10/3/2016 : dit document toont niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele en duurzame karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

-ongedateerde foto 's : aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto 's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen;

-verklaring op eer door derden ivm de aangehaalde relatie van betrokkenen. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden kan deze verklaring niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie, of van een ononderbroken samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Terwijl artikel 40 bis §2 als volgt luidt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

Doordat verweester vergeet rekening te houden met alle vaststaande objectieve gegevens, zoals het feit dat verzoeker op 2/12/2015 reeds een regularisatie aanvraag indiende o.a. ogv zijn relatie en feitelijke samenwoning met de referentiepersoon, - destijds reeds een aantal verklaringen op eer van derden werden bijgevoegd.

Terwijl verweester onjuiste besluiten trekt uit de aangevoerde bewijsstukken en deze dus niet allemaal - samen- in overweging neemt; dat zij daardoor onredelijk veeleisend is.

Terwijl er geen wettelijke definitie is van het "naar behoren geattesteerde" (karakter) -van de duurzame en stabiele relatie.

Terwijl dit echter duidelijk aangeeft dat dit kan blijken uit een aantal éénsluitende en plausibele elementen.

Terwijl verzoeker immers reeds op 2/12/2015 een regularisatieaanvraag indiende waarin verwezen werd naar de feitelijke samenwoning, en die gebruik maakte van het zelfde adres, dat thans gekend is als het adres van samenwoning.

Terwijl op grond van deze vaststelling redelijkerwijze kan uitgegaan worden van het feit dat verzoeker en de referentiepersoon inderdaad reeds minstens één jaar samenwonen op datum van beslissing, hetzij 9/9/2016.

Terwijl de bestreden beslissing hoe dan ook dit belangrijk gegeven onvermeld laat.

Terwijl zij enkel als referentiedatum de datum van wettelijke samenwoning vermeldt, hetzij 10/3/2016.

Terwijl daarbij komt dat het bestaan van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie met alle middelen van recht kan aangetoond worden, ook éénsluitende verklaringen op eer van derden; terwijl er geen enkele objectieve reden wordt aangevoerd waarom men daaraan zou moeten twifelen, temeer daar de aangevoerde bewijsmiddelen éénsluitend, coherent en plausibel zijn.

Terwijl er tenslotte ook een reeks foto's werd neergelegd waarvan bezwaarlijk kan betwist worden dat deze betrokkenen betreffen en waarbij zij op verschillende tijdstippen op verschillende locaties samen werden gefotografeerd; dat men wel degelijk ook kan achterhalen wanneer die foto's zijn genomen, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing vermeldt; dat verzoeker dit zou kunnen aantonen.

Terwijl hoe dan ook deze drie verschillende bewijsmiddelen samen moeten bekeken worden en er dient afgewogen te worden of zij in hun geheel redelijkerwijze aantonen dat betrokkene en de referentiepersoon minstens één jaar hebben samengewoond één jaar voorafgaandelijk aan de aanvraag - of elkaar reeds 2 jaar kennen.

Terwijl verweester dus niet op redelijke wijze tot haar conclusie kon komen maar klaarblijkelijk de boot zolang mogelijk wil afhouden om de relatie van verzoeker en de referentiepersoon te testen.

Terwijl dit echter een opportuniteitsoordeel betreft dat niet wettelijk wordt voorzien.

Terwijl in elk geval het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de administratie rekening zou houden met alle feitelijke gegevens en op basis daarvan tot redelijke besluiten moet komen.

Terwijl uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij enkel als bewijs van vaste datum de verklaring van wettelijke samenwoning weerhoudt, doch dat dit een beperking inhoudt van de wettelijke mogelijkheid die het bewijs door alle middelen van recht voorziet."

2.2 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat

rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel onder meer de schending aan van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit zonder enige verdere precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodoende dat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Aangezien het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd. Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel ook onder meer de schending aan van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel”* aanvoert, dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij echter nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur, naast de reeds aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, zij nog wenst in te roepen. Het enig middel komt in deze mate onontvankelijk voor.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – en artikel 62 van de vreemdelingenwet - wordt erop gewezen dat deze artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name met name de artikelen 40*ter* en 40*bis* van de vreemdelingenwet evenals artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat betrokkene niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40*bis*, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt dat betrokkene *“onvoldoende bewijs”* aanbrengt *“dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben”*. Vervolgens worden de voorgelegde bewijzen opgesomd waarbij de gemachtigde met betrekking tot de verklaring van wettelijke samenwoning van 10 maart 2016 stelt dat dit document niet aantoonde dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand de aanvraag en dan ook niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Met betrekking tot de ongedateerde foto's wordt in de bestreden beslissing gesteld dat aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden ze niet kunnen aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen. Ten slotte wordt aangaande de verklaring op eer door derden in verband met de aangehaalde relatie van betrokkenen geoordeeld dat gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, deze verklaring niet in overweging kan genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie, of van een ononderbroken samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag. De gemachtigde concludeert dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kennen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag. Er wordt tevens aangegeven dat uit de gegevens van het rijksregister eveneens niet blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minstens één jaar ononderbroken samenwoonden, en dat betrokkenen geen gemeenschappelijke kinderen hebben. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk geconcludeerd dat betrokkene dan ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Gelet op het voorgaande, maakt de verzoekende partij een schending van

de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt in welke gevallen niet aan de formele motiveringsplicht dient te worden voldaan. Aangezien *in casu* geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 en gezien dat de bestreden beslissing wel degelijk werd gemotiveerd, kan niet worden ingezien hoe deze bepaling zou kunnen zijn geschonden.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (*cf.* RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 40*bis*, § 2, 2° van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. (...)”

Artikel 40*ter*, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde ten tijde van de bestreden beslissing:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

(...)”

2.3 *In casu* werd de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie geweigerd, omdat de gemachtigde oordeelde dat betrokkene niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40*bis*, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt dat betrokkene *“onvoldoende bewijs”* aanbrengt *“dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij*

regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben". De gemachtigde concludeert dat uit de voorgelegde stukken, met name een verklaring van wettelijke samenwoning van 10 maart 2016, ongedateerde foto's en verklaring op eer door derden, niet afdoende blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kennen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, dat uit de gegevens van het rijksregister eveneens niet blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minstens één jaar ononderbroken samenwoonden en dat betrokkenen geen gemeenschappelijke kinderen hebben.

De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde vergeet rekening te houden met alle vaststaande objectieve gegevens, zoals het feit dat zij op 2 december 2015 reeds een regularisatieaanvraag indiende onder andere op grond van haar relatie en feitelijke samenwoning met de referentiepersoon en dat destijds reeds een aantal verklaringen op eer van derden werden bijgevoegd. Ze betoogt vervolgens dat er geen wettelijke definitie is van het "naar behoren geattesteerde" karakter van de duurzame en stabiele relatie en stelt dat dit duidelijk aangeeft dat dit kan blijken uit een aantal éénsluitende en plausibele elementen. Ze benadrukt dat ze reeds op 2 december 2015 een regularisatieaanvraag indiende waarin werd verwezen naar de feitelijke samenwoonst en die gebruik maakte van hetzelfde adres dat thans gekend is als het adres van samenwoonst. Op grond van deze vaststelling kan volgens de verzoekende partij redelijkerwijze uitgegaan worden van het feit zij en de referentiepersoon inderdaad meer dan één jaar samenwonen op datum van de beslissing zijnde 9 september 2016. De bestreden beslissing zou dit belangrijk gegeven onvermeld laten en enkel als referentiedatum de datum van wettelijke samenwoonst vermelden met name 10 maart 2016.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, wijst de Raad er vooreerst op dat in artikel 40*bis*, § 2, 2°, a) van de vreemdelingenwet wel degelijk wordt bepaald hoe het duurzaam en stabiel karakter van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie wordt aangetoond, met name:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

De Raad merkt op dat de bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie bij de aanvrager ligt en bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij is. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermog een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De Raad wijst er verder op dat een bestuur zich, gelet op zijn zorgvuldigheidsplicht, op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (*cf.* RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Vervolgens dient erop gewezen te worden dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Het is aan de verzoekende partij om, wanneer zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indient, in het kader van deze aanvraag de nodige documenten voor te leggen om aan te tonen dat zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De Raad wijst in dit verband erop dat in voormelde bijlage 19*ter* van 10 maart 2016 uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij binnen de drie maanden, dus ten laatste op 9 juni 2016, de volgende documenten diende over te

leggen: *“Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, Inschrijvingsbewijs ziektekostenverzekering, Gereg. huurovereenkomst of eigendomsakte, Bewijs van de duurzame relatie” (eigen onderlijning).* De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

In de mate dat de verzoekende partij wijst op een regularisatieaanvraag van 2 december 2015 om aan te tonen dat zij en haar partner minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond of dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij, op wie aldus de bewijslast rust, de voormelde regularisatieaanvraag van 2 december 2015 waaruit de relatie en feitelijke samenwoning zou blijken, heeft voorgelegd als bewijs van haar duurzame en stabiele relatie bij haar aanvraag of de actualisatie ervan. Daargelaten de vaststelling dat de regularisatieaanvraag van 2 december 2015 niet werd voorgelegd als bewijs, stelt de Raad bijkomend vast dat hieruit geenszins afgeleid kan worden dat de verzoekende partij en de referentiepersoon minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond, noch dat de partners elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, zouden kennen. De Raad wijst er immers op dat de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) dateert van 10 maart 2016 zodat de verzoekende partij zou moeten bewijzen dat zij uiterlijk ten laatste sinds 10 maart 2015 onafgebroken met de referentiepersoon woont of dat zij elkaar uiterlijk ten laatste sinds 10 maart 2014 kennen hetgeen niet kan afgeleid worden uit een regularisatieaanvraag die slechts dateert van 2 december 2015. Uit de regularisatieaanvraag van 2 december 2015 kan enkel afgeleid worden dat de verzoekende partij sinds december 2015 feitelijk samenwoont met haar partner. Evenmin kan uit deze regularisatieaanvraag worden afgeleid dat zij elkaar al sinds maart 2014 kennen. Dit zou conform de wettelijke bepalingen aangetoond dienen te worden door *“het bewijs (te) leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen”*. Dergelijk bewijs ligt in casu niet voor.

De stelling van de verzoekende partij dat zij en haar partner reeds minstens één jaar samenwonen *“op datum van de beslissing”* doet geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde dat de verklaring van wettelijke samenwoning van 10 maart 2016 niet aantoonde dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand de aanvraag en dan ook niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Uit artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet blijkt immers uitdrukkelijk dat het temporeel criterium van minstens één jaar, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond of dat de partners elkaar sedert ten minste twee jaar zouden kennen, wordt bepaald *“voorafgaand aan de aanvraag”*.

Waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde onjuiste besluiten trekt uit de aangevoerde bewijsstukken en deze dus niet allemaal – samen – in overweging neemt en dat zij daardoor onredelijk veeleisend is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met dit betoog blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, waarbij op dient gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad dient zich te beperken tot een wettigheidstoezicht. De Raad is hierbij enkel bevoegd om na te gaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

De Raad merkt in dit verband nog op dat in de bestreden beslissing de voorgelegde bewijzen worden opgesomd waarbij de gemachtigde met betrekking tot de verklaring van wettelijke samenwoning van 10 maart 2016 stelt dat dit document niet aantoonde dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand de aanvraag en dan ook niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Met betrekking tot de ongedateerde foto's wordt in de bestreden beslissing gesteld dat aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden ze niet kunnen aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen. Ten slotte wordt aangaande de verklaring op eer door derden in verband met de aangehaalde relatie van betrokkenen geoordeeld dat gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan

getoetst worden, deze verklaring niet in overweging kan genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie, of van een ononderbroken samenwonen van één jaar voorafgaand aan de aanvraag. Gelet op het voorgaande blijkt dat concreet wordt gemotiveerd waarom de voorgelegde bewijzen niet aanvaard kunnen worden. De gemachtigde concludeert vervolgens dat “*uit het geheel van de voorgelegde stukken*” niet afdoende blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kennen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat het bestaan van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie met alle middelen van recht kan aangetoond worden, ook éénsluitende verklaringen op eer van derden; terwijl er geen enkele objectieve reden wordt aangevoerd waarom men daaraan zou moeten twijfelen, temeer daar de aangevoerde bewijsmiddelen éénsluitend, coherent en plausibel zijn. De verzoekende partij stelt dat ook een reeks foto's werd neergelegd waarvan bezwaarlijk kan betwist worden dat deze betrokkenen betreffen en waarbij zij op verschillende tijdstippen op verschillende locaties samen werden gefotografeerd; dat men wel degelijk ook kan achterhalen wanneer die foto's zijn genomen, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing vermeldt; dat zij dit zou kunnen aantonen.

Zoals reeds werd aangegeven dient de verzoekende partij zowel het duurzaam karakter van haar relatie te bewijzen, als het stabiel karakter van haar relatie. De bewijsvoering is vrij en aldus staat het haar vrij om zulks te doen door het neerleggen van verklaringen op eer van derden of door foto's.

Echter, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, met name dat geen enkele objectieve reden wordt aangevoerd waarom men aan verklaringen op eer door derden zou moeten twijfelen, dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt geoordeeld dat gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden deze verklaring niet in overweging kan genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie, of van een ononderbroken samenwonen van één jaar voorafgaand aan de aanvraag. De verzoekende partij betwist geenszins deze vaststelling zodoende dat zij hier geen afbreuk aan kan doen. Het komt de Raad bovendien niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaring op eer door derden niet kan aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

Met betrekking tot de voorgelegde foto's dient opgemerkt te worden dat, zoals de verzoekende partij overigens niet betwist, de foto's die zij heeft neergelegd niet gedateerd zijn en aldus is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om terzake vast te stellen dat aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, deze foto's niet aanvaard kunnen worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen. Door thans in het verzoekschrift te stellen dat men wel degelijk ook kan achterhalen wanneer die foto's zijn genomen en zij dit kan aantonen, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het aan haar was, wanneer zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende, in het kader van deze aanvraag de nodige documenten voor te leggen om aan te tonen dat zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Bovendien laat zij ook thans na de exacte data aan te tonen van de foto's. Uit de voorgelegde ongedateerde foto's kan geenszins afgeleid worden of de partners gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond ofwel dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen. Zodoende kan de verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde dienaangaande.

Waar de verzoekende partij ten slotte stelt dat hoe dan ook de drie verschillende bewijsmiddelen samen moeten bekeken worden en er dient afgewogen te worden of zij in hun geheel redelijkerwijze aantonen dat betrokkene en de referentiepersoon minstens één jaar hebben samengewoond één jaar voorafgaand aan de aanvraag - of elkaar reeds 2 jaar kennen, stelt de Raad vast dat zij eraan voorbijgaat dat geen van de voorgelegde bewijzen op zich door de gemachtigde werd aanvaard als een afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Uit geen van de voorgelegde bewijzen kon immers afgeleid worden dat de partners gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond ofwel dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen. Zodoende maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat deze stukken tezamen daarentegen wel een afdoende bewijs zouden kunnen uitmaken.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU